

[Knud Lind]

denskabeligt inkompetent«. Hvor meget læn- gere kan man komme ned, miljøminister?

Fremskridtspartiet kan med god grund og rent hjerte opfordre regeringen til at sætte miljøinvesteringerne i stå for så vidt angår landbruget og kommunernes 10 mia. kr.s investering i rensningsanlæg, idet Fremskridtspartiet var det eneste parti, som stemte imod vandmiljøplanen – det eneste fornuftige parti, som kunne se ind i fremtiden. Vi mener, at Folketinget nu skal lade fornuften og ikke miljøfølelserne råde, så vi undgår fejlinvesteringer i milliardklassen.

Fremskridtspartiet har i sin forespørgsel spurgt de pågældende ministre – om de så end er til stede, det er jeg nu ikke sikker på – om de ville nyvurdere Folketingets vandmiljøplan, så landbruget og kommunerne undgår yderligere fejlinvesteringer i størrelsesordenen ca. 4,1 mia. kr. for landbruget og ca. 10 mia. kr. for kommunerne, uden at man har nogen som helst garanti for, at de ønskede resultater opnås.

Under forespørgselsdebatten den 18. november 1986 vedtog Det Konservative Folkeparti, Venstre, Det Radikale Venstre, CD og Kristeligt Folkeparti en opfordring til regeringen om at sikre, at alle ulovlige udledninger fra kommunale rensningsanlæg, industri og landbrug bringes til ophør inden den 1. maj 1987, og inden 1. februar 1987 at fremlægge en samlet plan, herunder for investeringer, der betyder, at udledninger af kvælstof reduceres med 50 pct. og udledninger af fosfor med 80 pct. inden for 3 år. I overensstemmelse med den vedtagne motiverede dagsorden, som Fremskridtspartiet stemte imod, fremlagde regeringen sin vandmiljøplan den 31. januar 1987. Var det så ikke en idé, at den blev revurderet, hvis den nu ikke var så god? Denne vandmiljøplan blev skærpet ved et forslag om motiveret dagsorden under en forespørgsel den 18. februar 1987.

I 1982, vil jeg blot gøre miljøministeren opmærksom på, var de totale miljøudgifter på ca. 1,5 mia. kr. om året, og i dag er de ifølge ministerens egne oplysninger steget til ca. 6 mia. kr. Miljøregningen indtil 1994 lyder på i alt 33 mia. kr. Staten, amter og kommuner skal bruge 21 mia. kr. Landbruget, industrien og bilerne står inde for resten. Vandmiljøplanen er med sine 12 mia. kr. den økonomisk tungeste plan i viften af nye miljølove.

Forhistorien til denne dyre vandmiljøplan, som man nu ikke vil have rigtig revurderet, det er reelt et par døde jomfruhummere og 90 sekunder til en lobbyist fra Danmarks Naturfredningsforening i TV-Avisen. Bare 10 dage senere fremlagde regeringen en aktionsplan for havet omkring Danmark. Mage til miljøhysteri skal man lede længe efter.

Socialdemokratiet ville ikke stå i skyggen af den daværende firkløverregering og fremkom selv med en 20-punkts-plan, der bl.a. indeholdt forslag om, at flere hundrede kvadratkilometer død havbund skulle fjernes; ellers ville alt liv dø i havene omkring Danmark. Den plan er helt forstummet, for selv Socialdemokraterne var klar over, at den var alligevel for vandet.

Man fik nærmest det indtryk, at havene omkring Danmark måtte være fuldstændig fiske-tomme, for Folketingets såkaldte grønne flertal kørte af sted i fuld fart og investerede fuldstændig i blinde. Realiteterne så man helt bort fra: f.eks. at der i Østersøen har været en øget fangstmængde på ca. 55 pct. i tidsrummet fra 1975 til 1985.

Man så også bort fra et gammelkendt problem, nemlig at i stille efterårsmåneder med havblik sker der i specielle områder en opvarmning af havoverfladen, mens de nedre vandlag forbliver koldere, og på den måde lægges der låg over vandets iltindhold, som så svinder, efterhånden som det biologiske liv bruger ilt. Det er jo ikke noget nyt, det er et gammelkendt problem.

Fiskearter, som er særdeles mobile, trækker bort til andre farvande, og når iltindholdet igen er blevet normalt efter en frisk efterårsstorm, ja, så vender de tilbage. Og hvad havde man så at kunne gøre godt med: 2 døde jomfruhummere, som ikke var kommet af sted. Det er sådan set alt, hvad man kunne klare.

Under forespørgselsdebatten den 18. februar 1987 havde miljøhysteriet næsten toppet. I Folketingets forhandlinger sp. 7591 udtalte Det Radikale Venstres miljøpolitiske ordfører, fru Lone Dybkjær – og det er næsten, så man kan komme til at græde: »Medens vi diskuterer, dør adskillige hummere og fisk på grund af forurening«. Så højt var man oppe på dette tidspunkt.

Miljøhysteriet gik så over i en direkte miljø-het, og vandmiljøplanen betød, at et helt erhverv blev lagt for had. Landbruget og dets ud-